Aan: Gemeente Zwolle
T.a.v.: het college van burgemeester en wethouders
Betreft: Zorgen over voorgenomen AZC in de Tippe
Zwolle, 18-6-2025

Geacht college,

Met deze brief wil ik, als bezorgde buurtbewoner én als wijkverpleegkundige, die zorg verleende in het AZC Isala, mijn diepe zorgen uitspreken over de voorgenomen vestiging van een asielzoekerscentrum in de Tippe.

Aan de Belvédèrelaan bevindt zich een vrouwenopvang, een plek waar moeders met kinderen wonen die gevlucht zijn uit hun onveilige thuissituaties. Deze vrouwen proberen in alle rust hun leven opnieuw op te bouwen. Is hun veiligheid en welzijn meegenomen in de afwegingen? Hoe verhoudt zich dit tot de komst van een grootschalige opvanglocatie voor mensen met zeer uiteenlopende achtergronden – soms slachtoffer, soms getraind soldaat?

Als we uitgaan van een realistisch percentage van 14,6% dat mogelijk overlast veroorzaakt, dan spreken we bij 400 bewoners over 59 mensen die een negatieve invloed kunnen hebben op de sfeer en veiligheid in onze wijk. Dat zijn geen cijfers meer. Dat zijn gezichten. Dat zijn momenten van angst, van confrontatie, van onzekerheid. Wat betekent dat voor onze kinderen, voor het station waar ze dagelijks langs fietsen, voor het winkelcentrum waar kinderen een boodschapje halen? Wat betekent dat voor het gevoel van veiligheid dat wij nu nog kennen – en misschien straks verliezen?
Er zijn uit andere gemeenten signalen bekend van structurele overlast rondom AZC's: diefstal, agressie, intimidatie, zelfs zedendelicten. In andere gemeenten geven vrouwen en kinderen aan zich niet meer veilig te voelen om alleen over straat te gaan in de buurt van een AZC. Dat is geen abstract risico. Dat is een realiteit die zich herhaalt, telkens wanneer de schaal te groot wordt en de balans in een wijk verdwijnt.

Onze jongeren ontmoeten elkaar op straat, bij het winkelcentrum, op het station. Dat is normaal. Dat is gezond. Maar wat gebeurt er als daar een grote groep bijkomt van mensen met een andere culturele achtergrond, andere normen en waarden, en soms een getraumatiseerd verleden? Hoe kijken sommige mannen naar vrouwen, naar onze dochters? Hoe gaan zij om met vrijheid, met grenzen, met meisjes die zelfstandig zijn en zich vrij kleden?
In sommige culturen is de manier waarop mannen naar vrouwen kijken fundamenteel anders. Dat leidt tot onbegrip, tot grensoverschrijdend gedrag, tot intimidatie. Vooral richting jonge vrouwen en meisjes. Er zijn meldingen van lastigvallen van meisjes in de omgeving van AZC's. Dat versterkt het gevoel van onveiligheid. En dat gevoel is niet minder belangrijk dan de feiten. Want het bepaalt of je je kind nog met een gerust hart naar de supermarkt stuurt. Of je dochter nog alleen naar de bushalte durft te lopen.

Daarnaast bestaat er een reële zorg dat de komst van een grootschalige opvanglocatie het karakter van de wijk fundamenteel verandert. Waar nu sprake is van een rustige, overzichtelijke woonomgeving, vrezen wij voor een toename van drukte, sociale spanningen en een afname van het gevoel van veiligheid. Deze veranderingen hebben niet alleen invloed op de leefbaarheid, maar ook op de aantrekkelijkheid van de wijk voor toekomstige kopers.

Volgens een makelaar is het een bekend gegeven dat de vestiging van een AZC in de directe omgeving leidt tot een waardevermindering van woningen. Dit is geen aanname, maar een feit dat in de praktijk regelmatig wordt bevestigd. De financiële impact hiervan is aanzienlijk en raakt direct aan onze toekomstzekerheid.

Ik stel deze vragen niet uit angst, maar uit ervaring. Als wijkverpleegkundige heb ik gewerkt op de opvanglocatie Isala. Ik heb gezien wat er gebeurt als spanningen oplopen. Ik heb zorg verleend met een bewaker naast me. Omdat veiligheid niet vanzelfsprekend was. Dat zegt iets over de spanningen en risico's die daar speelden. Niet omdat ik dat wilde, maar omdat het noodzakelijk was voor mijn veiligheid. Wat hebben we daarvan geleerd? Wat is de maximale capaciteit waarbij we nog kunnen spreken van menswaardige opvang én veilige integratie?

Afgelopen zaterdag spraken wij met vertegenwoordigers van de PvdA. Zij deden de suggestie om een politiepost of BOA-post in te richten. Daarmee erkennen zij impliciet dat er problemen verwacht worden. Waarom dan toch vasthouden aan deze schaalgrootte? Waarom niet kiezen voor een kleiner, beheersbaar aantal mensen, zodat een veilige woonomgeving behouden blijft?

En dan het tijdspad. De brief over deze plannen is pas vorige week verstuurd, terwijl op 23 juni al een besluit wordt genomen. Wij voelen ons overvallen door de snelheid van besluitvorming. Dat is niet realistisch. Dat is niet zorgvuldig. Dat is niet in het belang van de wijk, noch van de mensen die opgevangen moeten worden. Wij vragen ons dan ook sterk af of de procedure correct is verlopen. Daarom doen wij hierbij een verzoek tot inzage in de communicatie en besluitvorming rondom dit dossier, middels een WOO-verzoek.

Daarom vraag ik u: luister. Kijk niet alleen naar cijfers, maar naar mensen. Naar de moeders in de vrouwenopvang. Naar de jongeren op straat. Naar de vaders en moeders die zich zorgen maken. Naar de mensen die hier wonen. Naar de mensen die hier werken. Naar de kinderen die hier opgroeien. Naar de wijk die dit moet dragen. Ik roep u op om dit proces te vertragen, te verdiepen, en vooral: te luisteren.

Wij verzoeken u dringend om dit proces te vertragen, zorgvuldig te heroverwegen en transparant te communiceren met de wijkbewoners. Neem onze zorgen serieus en betrek ons actief bij de besluitvorming!

Met vriendelijke groet,

